

Як швидко не живеш,
а все ж картопля
переганяє тебе
у зрості і в мудрощах:
літові літо не рівниця,
а щоосені — хоч упівсебе! —
щось таки вродить.
Щедра вона душею,
мама нашої картоплі:
нишком перешелеститься
з матір'ю нічного дощу,
перецвітеться сухими очима
з матір'ю літа,
скупко перемовчиться
з матір'ю поля —
і все-таки щоосені
обжене тебе в зрості і в мудрощах.
Як її не назви —
по-галицькому, по-слобожанському,
по-закарпатському,
по-поліському, по-верховинському —
мандибуркою, бульбою, ріпою,
бараболею, буришкою —
в яких сорочках,
кожушках
і мундирах
її не вари, —
щедра вона душею,
мама нашої картоплі.

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.